

*Tatár Sándor**„add meg boldogabb énekem”*

[1]

*Nézz csak körül: baljóslat-szemhatár –
parázs reményt a fürkész nem talál.
Mi volt Pegaz', most rozszant bintaló.
A költő (mind) poros vitrinlakó.
Nyűg ez már mind: kultúra, becsület;
lányok fel nem fedik ezért a csecüket.
Bárd, vátesz, úró? Ugyan! szajkóbrigád...
népet vakítóknak jó fonni glóriát.
A józan fő legyint, mert unja már:
Lehetne hon. De undor-szemhatár:*

[2]

*A sejtethő a láthatóban
láthat'lan búzlik áthatóan,
és múlttá lenni semmi kedve;
hogy virul, az van elbitetve,
hazug őrei azt papolják:
előre, szebb-be tart az ország.
Mit szét nem loptak, az rohad szét,
düh s gond üli az arcokat rég,
mindenki szív, de sok' repesve;
jövő-gond rág? Mhetsz levesbe!
Nem segít itten már Mohács sem –
visszaüt rájuk? Á, korántsem!
Fölös kacat lett a humánium:
szint' bárki bárkit víz alá nyom
...miközben búzlik áthatóan,
válság pedig nem várható – van.*

(Galamb II)

*Ma láttam, amint a galambszárnyak szele
 (mint apró rotoroké) megemelinti-felkavarja
 a Szabadság tér kövén a hullott leveleket.
 Nem világgraszoló dolog ez; mindössze
 galambok kellenek hozzá (de minimum egy),
 térkővel fedett köztér (hogy legyen hol),
 novembervég (hogy legyen avar), száraz idő (hogy
 ne tapadjon le a flaszterre)
 no meg...
 (Micsoda álmélység, álsejtelmesség!
 Ki az ördögöt tesztelsz te itt, ember?!)*

Ukrajnai haszid történetek

ÉGI VÍZIÓK

A falu öregei nyugodtan ültek a templom előtti padon, estefelé járt már az idő, és a Minchát várták. Régi jó szokás szerint a legöregebbik beszélt rég letúnt időkről, és a többiek tisztességtudóan hallgatták.

Alig vették észre, hogy hirtelen sötét lett. Egybegyűlt az egész község, és feszülten figyelték az eget.

A mély átláthatatlan feketeségből egy fehér pont világlott ki. A sötétségben derengő pontból világosabb színek kezdtek terjedni. Lila, piros, majd világos rózsaszínű. Az ég közepén egy nagy kör széleig terjedt a világosság. Azontúl a mély sötétség volt. A világos folt most lángolni kezdett, közepén hirtelen felhasadt, és kijött rajta egy páncélozott lovas. Öltözete csupa tűz volt, arcán is lángok tüzeltek. A hatalmas fénytől, mely a lánglovasból áradt, nappali világosság támadt. De csak egy percig. A következő pillanatban ismét sötétségbe borult minden.

Mikor körülnéztek, ott látták maguk között a simkoveicei remetét. Tudták, hogy ő megfogja magyarázni a tüneményt.

– Testvéreim, térjünk meg, ki tudja, élünk-e jövőre ilyenkor. Vad hordák pusztítani fogják véreinket, és mi nem fogunk tudni védekezni ...

A következő évben megindult Tit pásztorvezér kegyetlen hadjárata a zsidók ellen.